

Soli Deo Gloria

A KAPOSVÁRI REFORMÁTUS EGYHÁZ GYÜLEKEZETI LAPJA

2013. OKTÓBER 31.

XX. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

Az egyetlen vigasztalás

A protestáns egyházak számára az egyházi év kiemelkedő ünnepnapja október utolsó napja, amikor szerte a világon megemlékeznek arról, hogy 1517. október 31-én a németországi Wittenbergben elkezdődött az egyház megújításának máig ható folyamata.

Valami egészen különleges, Isten-adta időszak volt az a 16. század első felében: végigsöpört a reformáció eszméje egész Európán, milliók és milliók lettek követői annak az új tanításnak, amelyet a reformáció főalakjai, a német Luther Márton, a svájci Zwingli Ulrik és a francia-svájci Kálvin János meghirdettek.

Nekünk, magyaroknak, különösen is sokat jelentettek a reformáció eszméi. A mohácsi csatavesztés után romokban hevert az ország, mérhetetlen szomorúság és csüggedés lett úrrá a nemzetben. Ebben a letargikus, halálközeli állapotban szólaltak meg a magyar reformátorok, itt a mi vidékünkön Sztárai Mihály és Szegedi Kis István, és vigasztalták, bátorították a török elől erdők rengetegében és nádasokban rejtőzködőket: Isten szeret, megszabadít, felemel és megújít!

A 16. század negyvenes éveiben „Somogyországban”, a Dráva menti vidékeken és a Zselic dombjai között megbúvó kicsi falvakban is megjelent és hódított a reformáció eszméje. Ekkor születtek meg a somogyi falvakban azok a református közösségek, amelyek mára ugyan lélekszámukban nagyon megfogyatkozva, de őrzik a reformáció örökségét.

Pedig nem volt könnyű reformátusnak maradni ezen a vidéken sem! A török százötven éves uralma alatt a falvak többször is elpusztultak, a 16. század végén kezdődött és a 18. század végéig tartó ellenreformáció pedig mindent megtett azért, hogy az e vidéken élőkől kiirtsa a reformáció eszméit. Mégis: 1747-ben,

Szeptember 1-jén, vasárnap ünnepélyes keretek között templomunkban elkezdődött az idei tanév. Felső képünkön az 1/a, az alsón pedig az 1/b osztály bemutatkozó műsorát adja elő. A tanérvnyítóról a 4-5. oldalon olvashatnak

Fotók: Teveliné Matejdesz Anikó

amikor az akkori dunántúli püspök, ifjabbik Torkos Jakab meglátogatta a mi vidékünket is, virágzó és élő református közösségeket talált. Néhány évtizeddel később meg, amikor II. József rendelkezése véget vetett az ellenreformációnak, a 18-19. század fordulóján a somogyi református gyülekezetek újraszervezték önmagukat, majd hihetetlen áldozathozattal és elszántsággal megépítették ma is álló templomaikat.

Mi volt az a reformáció tanításában, ami a 16. századi nyomorúságban megragadta és megörvendeztette az akkor élőket, és ami máig

örömhírt jelenthet a reformáció egyházaiban élők számára?

Nyilvánvalóan az, hogy Isten egy szülött Fiában kegyelmes, szabadító szeretetével fordul a mindenkori emberhez, függetlenül attól, hogy az ember rászolgált-e erre a kegyelmes, szabadító szeretetre! Nem véletlen, hogy amikor reformátor eleink már írásba is foglalták mindezt, akkor hitvallásos iratunkban, az immár 450 esztendő megért Heidelbergi Kátában arra a kérdésre, hogy „Mi neked életedben és halálodban egyetlenegy vigasztalásod?”, a következő választ adták: *(Folytatás a 9. oldalon)*